

Sygn. akt VII U 2273/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO Ewa Downar- Zapolska

Protokolant: st. sekr. sadowy Sylwia Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2014 r. w Gdańsku

sprawy R. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania R. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 27 września 2013 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczonemu R. B. prawo do emerytury od dnia złożenia wniosku i ustala, że organ emerytalny nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji

Sygn. akt VII U 2273/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 września 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu R. B. prawa do emerytury w oparciu o ustalenie, iż na dzień 01 stycznia 1999 r. nie udowodnił on 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Do stażu pracy w warunkach szczególnych pozwany nie uwzględnił skarżącemu okresów zatrudnienia od dnia 24 listopada 1974 roku do 31 grudnia 1998 roku z wyłączeniem okresu służby wojskowej, urlopów bezpłatnych i zasiłków chorobowych jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach z tytułu zatrudnienia w fabryce (...) Sp. z o.o. – z uwagi na fakt, iż przedłożonej dokumentacji nie wynika jednoznacznie by wykonywana przez skarżącego praca była wykonywana w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu. Ponadto, w ocenie pozwanego nie został ściśle określony charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony R. B.. Wyjaśnił, iż w okresie od 18 lipca 1974 roku do 31 lipca 2000 roku wykonywał prace na stanowiskach: brygadzisty oddziału rozkroju skór, mistrza rozkroju skór, starszego mistrza rozkroju skór, zastępcy kierownika wydziału, szefa produkcji. W związku z powyższym, w jego

ocenie wykonywał prace o jakiej mowa w wykazie Dziale XIV poz. 24 pkt 1 wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 roku.

W odpowiedzi na odwołanie wnioskodawcy pozwany wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony R. B., urodzony (...), w dniu 21 sierpnia 2013 roku złożył do pozwanego organu rentowego wniosek o emeryturę.

Wnioskodawca w chwili złożenia wniosku o emeryturę nie był członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego oraz pozostawał dalej w stosunku pracy.

okoliczności bezsporne, vide: akta ZUS - wniosek o przyznanie emerytury z dnia 21 sierpnia 2013 r. – k. 1-3, ,

Pozwany ustalił, że ogólny staż ubezpieczeniowy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosi 26 lat, 4 miesiące i 28 dni, w tym 26 lat, 3 miesiące i 29 dni okresów składowych oraz 29 dni okresów nieskładowych.

dowód: akta ZUS - karta przebiegu zatrudnienia – k. 93v, decyzja pozwanego z dnia 27 września 2013 roku k. 95

Ubezpieczony w spornym okresie czasu tj. 18 lipca 1974 roku do 31 lipca 2000 roku był pracownikiem Zakładów (...) w S.. Początkowo zajmował stanowisko stażysty, obserwując w jaki sposób wygląda praca przy produkcji obuwia, wykonując przy tym podstawowe proste, proste czynności. Skarżący pracował na w/w stanowisku przez trzy miesiące, następnie odbył służbę wojskową. Po powrocie ze służby wojskowej, z dniem 04 listopada 1974 roku skarżący rozpoczął pracę w dziale produkcji na stanowisku brygadzysty oddziału 411. Skarżący pracował w charakterze brygadzysty przez 4 lata i 10 miesięcy. Na oddziale 411 dokonywało się rozkroju elementów skórzanych, gumowych na elementy spodowe tj. obcasy, podeszwy. Zatrudnieni w nim pracownicy zajmowali stanowiska krojczych skór i gumy. Do obowiązków wnioskodawcy oprócz pracy przy wykrajaniu elementów spodowych należało również kontrolowanie pracowników oraz ich dozorowanie, pokazywanie w jaki sposób mają dany element wykonać. Pełniąc obowiązki brygadzysty przez cały czas skarżący przebywał na hali produkcyjnej.

Następnie tj. w dniu 01 października 1980 skarżący został mistrzem na oddziale 411 i pełnił ta funkcję do 01 lipca 1981 roku. Powyższa praca polegała na kontrolowaniu i dozorowaniu podległych mu pracowników. Skarżący sprawdzał w jaki sposób ilościowo oraz jakościowo pracownicy wykonują swoje obowiązki. Ubezpieczony będąc mistrzem, nie wykonywał żadnych prac biurowych czy administracyjnych. Wszelkie prace administracyjne wykonywa dział rozliczeniowy. W związku z powyższym ubezpieczony przez cały czas przebywał na oddziale, na którym świadczyli pracę podlegli mu pracownicy.

W dniu 01 lipca 1981 roku skarżący został przeniesiony na oddział 413, w którym dokonywało się rozkroju materiałów na elementy obuwia. Skarżący rozpoczął prace na w/w oddziale na stanowisku mistrza. Ubezpieczony dozorował i kontrolował prace około 150 podległych mu pracowników. Wnioskodawca sprawdzał wykroje, tzn. dozorował czy są wykonane prawidłowo, zgodnie z wymaganiami technologicznymi. Skarżący świadczył prace na hali.

Od 01 stycznia 1982 roku skarżący świadczył pracę na oddziale 413/2 jako starszy mistrz. Co do zasady wykonywał te same obowiązki jak uprzednio, gdy był zatrudniony w charakterze mistrza. Na tym oddziale pracowało dwóch mistrzów, każdy z nich przebywał przez cały czas na oddziale produkcyjnym.

W okresie od 01 września 1990 roku wnioskodawca pracował jako zastępca kierownika oddziału 410. Wówczas kontrolował prace mistrzów, brygadzystów, podległych mu zespołów. Część pracy świadczył w gabinecie kierownika, zaś w pozostałym zakresie bezpośrednio na oddziałach : 411, 412, 413- sprawdzając prace mistrzów i brygadzystów.

Od dnia 01 kwietnia 1991 roku do dnia 31 marca 1992 roku ubezpieczony był zastępca kierownika Oddziału Rozkrajania i Opracowywania.

W kolejnym okresie wnioskodawca pracował w charakterze zastępcy kierownika na wydziale 440 – wydziale produkcji i montażu obuwia. Skarżący sprawdzał wówczas, czy plany są wykonywane zgodnie z harmonogramem, sporządzał sprawozdania.

Od 01 lutego 1993 roku do 31 października 1993 roku wnioskodawca był kierownikiem wydziału montażu 440. Skarżący sprawdzał m. in. które plany są wykonane z pierwszej zmiany, a które z drugiej zmiany. Ponadto sprawdzał czy plany są przygotowane do zdania do magazynu centralnego. Od 01 listopada 1993 roku do 31 lipca 1995 roku skarżący był kierownikiem Wydziału 440.

W okresie 01 sierpnia 1995 roku ubezpieczony był szefem produkcji. Do zadań wnioskodawcy należało wówczas uzgodnienie z kierownikami strategii realizacji założonego planu, uzgadnianie przesunięć pracy między wydziałami, omawianie braków w produkcji.

W trakcie zatrudnienia wnioskodawca nie korzystał z urlopów bezpłatnych.

dowód: akta sprawy: zeznania ubezpieczonego – k. 26 w zw. z 24-25, zeznania świadka W. K.- k. 25, T. T.- k. 25, zezna świadka Z. B. – k. 26

akta ZUS : świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach – k. 11, świadectwo pracy – k. 13, świadectwo pracy – k. 17,

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy w tym aktach osobowych wnioskodawcy, w aktach pozwanego organu emerytalnego, której prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadków: Z. B., W. K. oraz T. T., tym bardziej, że korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym z zeznaniami ubezpieczonego, które co do zasady Sąd uznał za przekonujące. W szczególności podkreślenia wymaga, że zgromadzimy w sprawie materiał dowodowy w tym zeznania wzajemnie się uzupełniają, stworzyły spójną całość.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15 – letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, iż stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.), dalej: ustawa, zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,

3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Podkreślenia wymaga, iż art. 184 ust 2 powyższej ustawy zmieniony został przez art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r. nr 637) z dniem 01 stycznia 2013 r., co skutkuje tym iż od 01 stycznia 2013 r. celem uzyskania uprawnienia do emerytury w warunkach szczególnych nie ma konieczności spełniania przez ubezpieczonych przesłanki rozwiązania stosunku pracy.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. nr 8 poz. 43), dalej: rozporządzenie. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia, w dziale XIV (prace różne) pod pozycją 24 wymienione są prace przy kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozorce inżynieryjno-technicznym na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie

Dodatkowo wskazać należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony w dniu 28 lipca 2013 roku osiągnął 60 rok życia, na dzień 01 stycznia 1999 r. udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze co najmniej 25 lat oraz nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego

Przedmiotem sporu pozostawało ustalenie czy okres od 18 lipca 1974 roku do 31 lipca 2000 roku z tytułu zatrudnienia w fabryce (...) Sp. z o.o. może być uznany za pracę w szczególnych warunkach – z uwagi na fakt, iż w ocenie pozwanego z przedłożonej dokumentacji nie wynika jednoznacznie by wykonywana przez skarżącego praca była wykonywana w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu.

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy w szczególności w postaci akt osobowych, zeznań wnioskodawcy oraz powołanych w sprawie świadków wykazał w sposób jednoznaczny, iż ubezpieczony w okresie od 04 listopada 1974

roku do 31 sierpnia 1990 roku świadczył pracę w warunkach szczególnych przy kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz wykonywał dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Tym samym należało uznać, iż skarżący we w/w okresie czasu świadczył pracę na stanowisku o którym mowa w dziale VIV poz. 24 wykazu A stanowiącego załącznik do cytowanego powyżej rozporządzenia.

W tym miejscu należy nadmienić, iż zeznania wnioskodawcy odnośnie przebiegu jego kariery zawodowej w przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. co do zasady zgadzały się ze znajdującą się w jego aktach osobowych dokumentacją, z tym zastrzeżeniem, iż ubezpieczony w czasie zeznań w odmienny sposób określił daty w jakich zajmował poszczególne stanowiska. Powyższe zdaniem Sądu Okręgowego nie odbiera wiarygodności zeznaniom wnioskodawcy. Mając na uwadze upływ czasu zrozumiałe staje się, iż skarżący mógł nie pamiętać szczegółowo i precyzyjnie daty każdego awansu i zmiany stanowiska. Ustalając stan faktyczny spraw Sąd bazował zatem na danych (datach) wynikających z dokumentacji osobowej wnioskodawcy.

Zdaniem Sądu przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wyjaśniło istotę i charakter prac rzeczywiście wykonywanych przez ubezpieczonego od 04 listopada 1974 roku do 31 sierpnia 1990 roku. Wobec powyższego uznać należało, iż mimo, że wnioskodawca zatrudniony był na różnych stanowiskach tj. brygadzysty, mistrza, starszego mistrza to jego praca w rzeczywistości polegała na dozorcze przy produkcji obuwia, kontroli podległych skarżącemu pracownikom.

Podkreślenia wymaga, że w swych zeznaniach ubezpieczony wyjaśnił, na czym polegała różnica pomiędzy mistrzem, starszym mistrzem i brygadzystą (to mistrz miał decydujące znaczenie o kolejności wykonywania zadań, w sytuacji gdy na wydziale pracowało kilku mistrzów, jeden z nich był starszym mistrzem) wskazując przy tym, iż istota pracy brygadzysty, mistrza, starszego mistrza polegała na dozorcze technologiczno - produkcyjnym. Nie uszło uwadze Sądu, iż we w/w okresie skarżący nie posiadał wyodrębnionego pomieszczenia, nie miał oddzielnego gabinetu. Przez cały czas tj. stale i w pełnym wymiarze czasu świadczył pracę na halach poszczególnych oddziałów i nie zajmował się dodatkowymi czynnościami o charakterze administracyjnymi.

Nie bez znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy pozostaje fakt, iż w analogiczny sposób odnieśli się do zakresu czynności wykonywanych przez ubezpieczonego powołani w sprawie świadkowie. Z uwagi na fakt, iż w spornym okresie czasu byli pracownikami przedsiębiorstwa (...) mieli codzienny kontakt z wnioskodawcą, zatem posiadają wiedzę w zakresie prac rzeczywiście przez niego wykonywanych.

Podkreślenia wymaga, iż judykatura stoi na stanowisku, iż jeżeli czynności ogólnie pojętej kontroli oraz dozoru inżynieryjno-technicznego wykonywane są stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na stanowisku pracy związanym z określoną w pkt 24 działu XIV wykazu A rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych w warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) kontrolą lub dozorem inżynieryjno-technicznym, to okres wykonywania tej pracy jest okresem pracy uzasadniającym prawo do świadczeń na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu, niezależnie od tego ile czasu pracownik poświęca na bezpośredni dozór pracowników, a ile na inne czynności ściśle związane ze sprawowanym dozorem i stanowiące jego integralną część, takie jak sporządzanie związanej z nim dokumentacji. Czym innym jest wykonywanie czynności administracyjno-biurowych ściśle związanych ze sprawowaniem dozoru inżynieryjno-technicznego, a czym innym wykonywanie w ramach zakresu obowiązków również innych czynności, niemających związku z wykonywaniem bezpośredniego dozoru nad procesem produkcji. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2011 r., I UK 164/11). Sąd ten zwrócił również uwagę, iż pomimo wykonywania pewnych czynności w warunkach nienarządzających bezpośrednio na szkodliwe dla zdrowia czynniki, można uznać, że dana osoba wykonuje pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, jeżeli są to czynności ściśle związane ze sprawowanym dozorem i stanowiące jego immanentną cechę (poz. 24 działu XIV wykazu A załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43, ze zm.)). (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2012 r., I UK 189/11). Czynności obejmujące sporządzenie dokumentacji związanej z dozorem stanowią integralną część sprawowanego dozoru. Nie

ma zatem podstaw do ich wyłączenia i traktowania odrębnie. W sytuacji, gdy dozór inżynieryjno-techniczny jest pracą w szczególnych warunkach i praca polegająca na dozorze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie ma żadnej potrzeby ustalania, ile czasu pracownik poświęcał na bezpośredni nadzór nad pracownikami, a ile na inne czynności, które również były związane z tym dozorem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2009 r., II UK 243/08).

Sąd nie zaliczył do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu od 01 września 1990 roku do 31 grudnia 1998 roku z uwagi a fakt, iż wnioskodawca pełnił wówczas obowiązki zastępcy kierownika, kierownika wydziału oraz szefa produkcji. W ocenie Sądu niewiarygodne były zeznania świadków jak i samego ubezpieczonego w zakresie w jakim wskazywały, iż pełniąc w/w funkcje ubezpieczony dalej przebywał na hali produkcyjnej stale i w pełnym wymiarze czasu i w zasadzie wykonywał tożsamą pracę, która wykonywał będąc brygadzystą czy mistrzem. Mając na uwadze fakt, iż szef produkcji, kierownik wydziału jak również zastępca kierownika mieli do dyspozycji podległych mu pracowników (brygadzystów, mistrzów oddziałów) należało przyjąć, iż ich praca nie polegała na bezpośrednim nadzorze nad procesem produkcji czy pracownikami.

Nie uszło uwadze Sądu, iż sam ubezpieczony w swych zeznaniach podał, iż będąc zastępca kierownika wydziału 410 posiadał gabinet i w związku z powyższym nie spędzał na hali produkcyjnej całego dnia pracy.

Mając na uwadze fakt, że do obowiązków kierownika, zastępcy kierownika jak również szefa produkcji należało szereg obowiązków administracyjnych oraz kierowniczych jak np. kontrolowanie przestrzegania planów, odbieranie harmonogramów, omawianie przesunięć w produkcji czy jej braków –trudno przyjąć, aby powyższe obowiązki miały jedynie dodatkowy i marginalny charakter. Tym samym Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż z momentem objęcia funkcji zastępcy kierownika praca ubezpieczonego nie polegała już wyłącznie na dozorze technologicznym, kontroli procesu produkcji. Od w/w momentu praca ubezpieczonego miała głównie charakter administracyjny. Tym samym skarżący nie wykonywał dozoru i kontroli stale i w pełny wymiarze czasu pracy.

Ponadto Sąd nie zaliczył do pracy w warunkach szczególnych początkowego okresu zatrudnienia skarżącego w przedsiębiorstwie (...) tj. od 18 lipca 1974 roku do 03 listopada 1974 roku bowiem we wskazanym powyżej okresie wnioskodawca odbywał staż. Z uwagi na fakt, iż dopiero wdrażał się do pracy, zaznajamiał z pracą przedsiębiorstwa nie mógł wykonywać prac przy nadzorze inżynieryjno- technicznym bowiem nie był odpowiedzialny ani za prace innych pracowników ani za technologie produkcji.

W ocenie Sądu Okręgowego, wobec udowodnienia, iż od 04 listopada 1974 roku do 31 sierpnia 1990 roku wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w warunkach szczególnych, ubezpieczony R. B. spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ osiągnął 60 rok życia, na dzień złożenia wniosku udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, a także spełnił przesłankę udokumentowania stażu co najmniej 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

W tym miejscu zwrócić także należy uwagę na to, iż zgodnie z brzmieniem art. 118 ust. 1a ustawy, w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Należy podkreślić, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2007 r. OTK-A 2007/8/97 powyższy przepis należy rozumieć w ten sposób, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uznaje się dzień wpływu prawomocnego orzeczenia tylko w sytuacji, gdy za nie ustalenie tych okoliczności nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy.

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie okoliczności, na podstawie których Sąd uznał odwołanie ubezpieczonego za zasadne zostały ostatecznie wyjaśnione w drodze uzupełnienia materiału dowodowego o zeznania świadków

i ubezpieczonego wyjaśniające zakres obowiązków i charakter pracy ubezpieczonego, co uzasadnia zastosowanie dyspozycji art. 118 ust. 1a ustawy poprzez wnioskowanie a contrario.

W konkluzji Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 27 września 2013 r. i przyznał ubezpieczonemu R. B. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 21 sierpnia 2013 r. (tj. od dnia złożenia wniosku o świadczenie emerytalne jako spełnienia ostatniej przesłanki ustawowej przyznania świadczenia). Sąd Okręgowy wziął pod uwagę fakt, iż wniosek o emeryturę ubezpieczony złożył w dniu 21 sierpnia 2013 r. oraz dyspozycję art. 129 ust. 1 cyt. ustawy, zgodnie z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca w którym zgłoszono wniosek.

Działając zaś na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy, Sąd wnioskując a contrario, nie stwierdził odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, mając na uwadze fakt, iż dopiero wyniki niniejszego postępowania dowodowego pozwoliły na poczynienie wiążących ustaleń co do charakteru zatrudnienia ubezpieczonego, mającego wpływ na jego prawo do wnioskowanego świadczenia.

SSA w So Ewa Downar –Zapolska

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)